

Deuri<sup>1</sup>  
Booboo

Dins el ventre del cuirassat

Ventre porta camas diem en eutalà, i en aipo, com amb moltes altres coses, dum la veritat. Del ventre en surt l'energia, fan si es fracta d'un barco com d'una persona.

El formidable i premebrud canó que acaba de veure sense el ventre que l'ingecta forca o amb el ventre desventrellat, no tindria dalit ni abillor de balre's i un canó que no s'enjega es per gros que sigui un canó de fer mitja.

L'oficial ens fa baixar en un ascensor fambe de ferro que no es pas mes gran que una caixa de cabals. Tres hi estem estrets, i toquem de caps al sostre. Per a tancar la porta m'apretan l'esquena i em prenen materialment al inquirir, dins una maleta, la roba de viatge. Sentim l'inefable pensació de fer desats com una cosa preciosa, ens creiem billets de banc o "valors" en diposit. L'ascensor baixa amb una calma suspecta.

Una aprensio d'incallar-nos ens arguine



ja. Qui ens en trenca<sup>2</sup> del petit atuell si esde-  
vingués el fracàs? És el pitjor minut que soc  
parat en una vida. En el Nadal, que coneix el  
ritual i forma part de la jornada dels tres  
ens ajudaria a ben morir, però ni podriem  
ajudar-nos ni aixecar el braç al cel per  
adonar un aspecte decoratiu i escultòric  
a la tragèdia.

La porta s'obra al mateix temps  
que s'atura l'ascensor. Don a la fripa del  
curassat Tot s'amara d'aquella llum elèctri-  
ca impoe roja i sinistra. Sembla una llum per  
transparència, i els budells d'un home o d'una  
bestia de panxa al sol deuen il·luminar-se d'  
una faisc semblant.

Estim entre les calderes del barco, entre les  
gaxoneres del paidor del monstre. Vivim una  
mena de pesombra tubular, la visió original  
d'un pintor boix, precursor d'una escola  
nova "Budellista".

El verins de la triquina, després d'  
haber perforat l'intestí, navegant en el la-  
berinte de la saguera, poden donar-vos u-  
na idea justa de la nostra situació i de l'es-  
pectacle que ens rodeja.

Sobre el nostre cap passa una

complicadíssima <sup>2</sup> barreja de tuberies.  
N'hi ha de enormes turbins, inflades com  
paltrucs per on circulaven masses alim-  
entícies inconcebibles, bous encercats, paques  
d'oserdá sense mastegar, i altres galofre-  
riest apocalíptiques.

El hi ha de mes petites que si en pufen  
grop udes com una poca de plátano del  
Paseig de Gracia lisses i brillants.

N'hi ha que es bifurquen escarnint-se  
amb actitud impudica bastides de dra-  
ps o estores com si patissin d'algun mal.

El hi ha en gran abundor de vulgari-  
mes que s'entortalliquen sobre les altres, o a  
guisa d'heures o entrelladors parasitaris.

Les de conduccions electricas hi son a  
leixos, a gabadals imitant els fillets nerviosos  
que circunden les vísceres.

Es un bosc un recó de fronda selvá-  
fica on hi passeu amb pena, on us afe-  
saires raries, suggestives de cosa engolida  
d'insecte menjat de viu en viu... Ests  
fem cara de mig digorits. Desfilaven  
d'un en un, fregant els cilindres colorats de  
les calderes recobertes de listons de fusta,  
amb els manometres avenglarats tocant-se



4  
l'una i l'altra fan nombrosos com els des-  
periadors en un magatzem de relotjeria.

De les amplaries que ens havia fet con-  
cebir el grandios cuirassat vist de part de  
fora no en quedava res. Tot era mecanis-  
me, fof armament i tot budellada,  
per on corren catarates d'oli per cre-  
mar, d'aigua freda i d'aigua bullenta  
huracans de vapor, pressions hidràuli-  
ques i fusions elèctriques, cuina de llamp  
s, i de ferrafremols.

Prudenci Bertrana